

ніе то. Ввидашъ ли тѣзи былчица? (Антимъ откъсна една тревница, коя бѣше порасналъ между камане тѣ). Що е тя? проста тревница? цвѣтенце? . . . Ама и чрезъ него може човѣкъ да ся искушава. Ако начена потѣнко да разглѣдвамъ тѣзи тревница и да я из'учвамъ съ различни стекла,—и ето азъ вече служа міру, а не Богу; азъ вече истървахъ калугерскій пѣть. А на искушитель тѣ само това и трябва.

—Ами науки тѣ, отче?

—Ето ти мой тѣ съвѣтъ: ако искашъ да ся спасешъ, не ся предавай на мірскы науки; тѣ нѣма да та доведатъ къмъ добро, това го зная по себѣ си. Ты земи само словото Божіе и творенія та на св. отци и ги чети, безъ да да разсуждашъ. Въ това ся заключава цяла житейска наука.

—А че въ евангеліе то ся хортува, че самичакъ Богъ възлюбилъ міръ, че самъ си Богъ направилъ жена та, че той . . .

Антимъ ся втрени въ менѣ строго, и съ този си погледъ ма спрѣ.

—Да не бы да искашъ да ма искусявашъ? попита той.—Не ще може!

Подиръ това, той стана, полека ся приближи до гробъ тѣ и съ растреперанъ гласъ запѣ мъртвешка та молитва.

—Ты не бы ма искушавалъ, ако да знаешъ! проду-ма ми той подиръ една минута и из'ново запѣ. Въ гласъ тѣ му ся забелѣзваше задънена скърбъ, а изъ очитѣ му ся проточиха сълзы.

—Ей! на Бога, кой ми съдѣйствува! шепнеше той съ сълзы.—Но своѣ прійде и своѣ ѣго не пріѣша . . . Истиннъ сѣтъ и тлѣніе всѣхъ житійска! . . . Всѣхъ ко исчезаемъ, всѣхъ ѣмремъ.

Начена той да ся моли, и, не бѣше му лека молитва та.